

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 40.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 2. Oktober 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Den fri Syskole.

Det er allerede flere Aar siden, at Fru Nathalie Larsen i Kvindelig Fremskridtsforening fremlagde sin Plan om en fri Syskole for Tjenestpiger og kvindelige Arbejdere. Foreningen viste Sympati for Sagen, og man blev enig om at starte Sagen under Foreningens Fane.

Arbejderkøkkenet i Blaagaardsgade overlod velvilligt sit Lokale til Afbenyttelse, og flere Damer gav frivilligt deres Aftentimer til Undervisning og Hjælp for de unge og ældre Kvinder, der mødte for at faa Vejledning til at reparere deres gamle og sy deres nye Tøj.

Syskolen har nu været fortsat i flere Vintre, men den kræver et større Tilskud af Pengehjælp og personlig Arbejdskraft end Kvindelig Fremskridtsforening er i Stand til at yde, især da denne Forening har en hel anden Opgave som sit Hovedformaal.

Man er derfor bleven enig om at danne en særskilt Forening under Navnet „Den fri Syskole“, og haaber derved at kunne drive den i noget større Stil end tidligere.

Fru Nathalie Larsen, fra hvem Tanken er udgaaet, er fremdeles Sjælen i Arbejdet, og uden at forringe nogen af de andre Damer Arbejde ved Syskolen, maa det dog siges, at det er en sand Fornøjelse at se Fru Larsen i sin Virksomhed. Man mærker, at det lige frem fryder Fruen, naar hun med sine kunstfærdige Fingre og sin Tænkksomhed er i Stand til at skabe den nydeligste moderne Dragt af en gammel kasseret Kjole.

Morsomt og vittigt falder Fruens Bemærkninger under Arbejdet, og under Latter og Spøg vækker hun de unge Pigers Ordenssans og bringer dem til at skamme sig over deres kejtede og dumme Maade at tage paa

Sytøjet. De unge Piger elsker hende, og det bliver dem en Fest at besøge Syskolen.

Der er talt saa meget om, at Arbejderkvinderne ikke kan holde deres eget og Børnenes Tøj ved Lige, men Folk, der dømmer haardt om disse Kvinder, aner vist nok neppe, hvilken Kunst der hører til at lappe og stoppe gammelt Tøj, at gøre nyt af gammelt, det skal lige frem læres som ethvert andet Haandværk og kræver baade Tid og Øvelse.

De, der interesserer sig for, at de unge Kvinder af Arbejderstanden kan lære lidt af denne store Kunst, bør give sit lille aarlige Bidrag til den Damekomité, som med Fru Nathalie Larsen i Spidsen gratis paatager sig Undervisningen i Syskolen.

Skolen begynder sin Virksomhed i Oktober og vedvarer til Maj. Undervisningen finder Sted Tirsdag og Torsdag Aften fra Kl. 6½—10. Lokalet er Jakob Dannefærds Vej 12 i Pigeskolen.

Indmeldelser modtages og videre Oplysninger om Skolens Virksomhed gives af Forstanderinden, Fru Nathalie Larsen, Gl. Kongevej 92, 4. Sal. J. M.

Mændene og Kvindesagen.

At vi Mennesker er overordenlig egoistiske, og at al vor Higen og Tragten først og fremmest gaar ud paa at forbedre vore egne Kaar, er en Sandhed, der er sagt saa tit, at det næsten er overflødigt at nævne den. Naar vi ikke desto mindre tager fat paa Sager, der synes os uvedkommende, og arbejder med Iver for dem, saa er det, fordi de i Virkeligheden ikke er os ligegyldige, men enten paa den ene eller den anden Maade, direkte eller indirekte, virker tilbage paa os selv og forøger vore Betingelser for at kunne leve lykkeligt. Ti at kunne leve saa lykkeligt som muligt, er jo det Maal,

hvorefter saa vel det enkelte Samfundsmedlem som det hele Samfund stræber. Det bør være alle Reformers Endemaal at skabe Lykke. Men da nu i vore moderne Samfund den ene Stands Skæbne griber ind i den andens og omvendt, og de enkelte Stænder igen ind i hele Samfundets, saa er det klart, at enhver Bevægelse, der bliver gjort for at forandre enten Stændernes eller Kønnenes indbyrdes Forhold, maa følges med Interesse af alle, da alles Velvære knytter sig dertil. Alligevel er der mange Folk, der ikke med den Interesse, som de burde, følger de forskellige Bevægelser i de sociale Forhold. Deres Ligegyldighed maa ene tilskrives den Grund, at det ikke er gaaet op for dem, at det, hvorom det drejer sig, ikke er noget dem uvedkommende, men noget, der i deres Egenskab af Samfundsmedlem vil virke tilbage paa dem. Naar først de naar til den Erkendelse, vil de ikke længer nøjes med at være uvirksomme Tilskuere, men selv tage fat. Naar man derfor vil have Folk til at virke for en enkelt Sag, gælder det først og fremmest om at vise dem, at denne Sag paa ingen som helst Maade var dem ligegyldig.

Kvindesagen er en Sag, som i manges Øjne kun kan have Betydning for Kvinderne selv, og som en Mand ikke uden at latterliggøre sig kan kæmpe for. Men de samme Mennesker, der over for denne Sag hylder en saadan Anskuelse, tager ikke i Betænkning at kæmpe for Arbejdersagen, om ogsaa de ikke selv er Arbejdere. Det vil ikke falde et eneste Menneske ind at sige, at Arbejdersagen ikke bør interessere alle, men over for Kvindesagen ryster de paa Hovedet og siger: „den Sag overlader vi til Kvinderne, den angaar ikke os.“

Men at Kvindesagen saa godt som nogen gør Krav paa alle Menneskers Opmærksomhed, maa dog være en Selvfølge. Det drejer sig her ikke blot om en Stand, men om den halve Menneskehed.

Men alligevel vil det ikke falde unge Mænd ind at stifte f. Eks. en Forening for Kvindernes Emancipation. Og hvad var dog mere naturligt? Der stiftes jo dog Foreninger for og imod næsten alle andre Spørgsmaal. Grunden maa søges i, at det ikke er